

[ΕΝΑ]

«Συνέρχεται».

«Πάντα έτσι κάνουν τα μάτια τους».

Ο κόσμος ήταν θολός. Αισθανόταν μια πίεση στο δεξί του μάτι. *Ουχ*, έκανε.

«Γαμώτο».

«Πιάσ' το...»

«Πολύ αργά. Ξέχνα το. Βγάλ' το».

«Προλαβαίνουμε. Κράτα τον». Άρχισε να ξεχωρίζει ένα σχήμα. Μύριζε οινόπνευμα και μπαγιάτικα κάτουρα.

Έκανε να πιάσει το πρόσωπό του για να διώξει αυτό που τον πίεζε.

«Πιάσ' το...». Δάχτυλα σφίχτηκαν στον καρπό του. «Γουίλ, είναι σημαντικό να μην αγγίξεις το πρόσωπό σου».

«Γιατί έχει τις αισθήσεις του;»

«Ξέρω 'γώ;»

«Κάποια μαλακία έκανες».

«Όχι. Δώσ' μου αυτό».

Ένα κροτάλισμα. Είπε: *Χννν. Χνννν*.

«Σταμάτα να κουνιέσαι». Ένωσε μια ανάσα στο αυτί του, ζεστή και τρυφερή. «Υπάρχει μια βελόνα μπηγμένη στο μάτι σου. Μην κουνιέσαι».

Έμεινε ακίνητος. Κάτι άρχισε να σφυρίζει, κάτι ηλεκτρονικό. «Όχι, ρε γαμώτο».

«Τι;»

«Είναι εδώ».

«Κιόλας;»

«Δύο από δαύτους, λέει. Πρέπει να φύγουμε».

«Είμαι ήδη μέσα».

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό ενώ έχει τις αισθήσεις του. Θα του κάψεις τον εγκέφαλο».

«Δεν νομίζω».

Είπε: «Πρικλώ, μήνη με σκτώστε».

Ακούστηκε κάτι να ξεκουμπώνεται. «Θα το κάνω».

«Δεν μπορείς να το κάνεις ενώ έχει τις αισθήσεις του και δεν έχουμε άλλο χρόνο. Άσε που μάλλον δεν είναι ο τύπος».

«Αν δεν θες να βοηθήσεις, κάνε στην άκρη».

Ο Γουίλ είπε: «Μου 'ρχεται... να... φταρνιστώ».

«Το φτάρνισμα θα ήταν κακή ιδέα αυτή τη στιγμή, Γουίλ». Ένωσε βάρος στο στήθος του. Όλα σκοτεινίασαν μπροστά στα μάτια του. Ο βολβός του ματιού του κινήθηκε ανεπαίσθητα. «Αυτό μπορεί να πονέσει».

Ένα σκίσιμο. Ένα χαμηλόφωνο ηλεκτρονικό βουητό. Ένα τρυπάνι χώθηκε στον εγκέφαλό του. Ούρλιαξε.

«Τον ψήνεις!»

«Καλά είσαι, Γουίλ. Είσαι εντάξει».

«Ωχ, αιμορραγεί απ' το μάτι».

«Γουίλ, θέλω να απαντήσεις σε μερικές ερωτήσεις. Είναι σημαντικό να απαντήσεις με ειλικρίνεια. Καταλαβαίνεις;»

Όχι, όχι, όχι.

«Πρώτη ερώτηση. Θα έλεγες ότι προτιμάς τους σκύλους ή τις γάτες;»

Τι...

«Έλα, Γουίλ. Γάτες ή σκύλους;»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Γι' αυτό δεν το κάνουμε ποτέ όταν έχουν τις αισθήσεις τους».

«Απάντησε στην ερώτηση. Ο πόνος σταματάει όταν απαντάς στις ερωτήσεις».

Σκύλους, ούρλιαξε. Σκύλους, θεέ μου, σκύλους!

«Σκύλους είπε;»

«Ναι. Προσπάθησε να πει σκύλους».

«Ωραία. Πολύ καλά. Πάει η πρώτη. Ποιο είναι το αγαπημένο σου χρώμα;»

Κάτι κουδούνισε. «Γάμησέ τα! Ωχ! Γάμησέ τα!»

«Τι έγινε;»

«Είναι εδώ η Γουλφ».

«Αποκλείεται».

«Το λέει εδώ πέρα, γαμώτο».

«Δείξε μου».

Μπλε! ούρλιαξε μες στην ησυχία.

«Απάντησε. Είδες;»

«Ναι, είδα! Ποιος χέστηκε; Πρέπει να φύγουμε! Πρέπει να φύγουμε!»

«Γουίλ, θέλω να σκεφτείς έναν αριθμό από το ένα μέχρι το εκατό».

«Γαμώτο».

«Όποιον αριθμό θες. Έλα».

Ξέρω 'γώ...

«Συγκεντρώσου, Γουίλ».

«Η Γουλφ έρχεται κι εσύ τον παίζεις, με έναν αισθητήρα χωμένο στον λάθος άνθρωπο. Σκέψου τι κάνεις».

Το τέσσερα, διαλέγω το τέσσερα...

«Τέσσερα».

«Το είδα».

«Πολύ καλά, Γουίλ. Μένουν μόνο δύο ερωτήσεις. Αγαπάς την οικογένειά σου;»

Ναι όχι τι ερώτηση είναι αυτή...

«Τα 'χει χαμένα».

Δεν έχω... Μάλλον ναι... Εννοώ ναι, όλοι αγαπάνε...

«Περίμενε, περίμενε. Εντάξει. Το βλέπω. Χριστέ μου, αυτό είναι παράξενο».

«Τελευταία ερώτηση. Γιατί το έκανες;»

Τι... Δεν...

«Μια απλή ερώτηση, Γουίλ. Γιατί το έκανες;»

Τι έκανα; Τι έκανα; Τι; Τι; Τι;

«Στο όριο! Όπως λέμε στο όριο οχτώ διαφορετικών κατηγοριών. Στην τύχη θα το κάνω».

Δεν έχω ιδέα τι εννοείς Δεν έκανα τίποτα Ορκίζομαι Δεν έκανα ποτέ τίποτα σε κανέναν εκτός εκτός από τότε που ήξερα μια κοπέλα...

«Ορίστε!»

«Ναι. Εντάξει».

Ένα χέρι του έκλεισε το στόμα. Η πίεση στον βολβό του ματιού του εντάθηκε κι έγινε ρούφηγμα. Του ξερίζωναν τον βολβό. Όχι. Ήταν μόνο η βελόνα που υποχωρούσε. Τσίριξε, μάλλον. Ύστερα πέρασε ο πόνος. Χέρια τον σήκωσαν. Δεν μπορούσε να δει τίποτα. Θρήνησε τον κακόμοιρο, σακατεμένο βολβό του. Όμως ήταν ακόμα στη θέση του. Στη θέση του.

Θολές φιγούρες άρχισαν να εμφανίζονται μες στην ομίχλη. «Τι;» είπε ο Γουίλ.

«*Κόαργκ μεντίσιτι νάιτεν κομένς*», είπε η ψηλή φιγούρα. «Κάνε κουτσό».

Ο Γουίλ αλληθώρισε μπερδεμένος.

«Χμ», είπε η κοντή φιγούρα. «Τελικά ίσως είναι αυτός».

Γέμισαν έναν νιπτήρα με νερό και του έχωσαν μέσα το κεφάλι. Αναδύθηκε, ασθμαίνοντας. «Μην του βρέξεις τα ρούχα», είπε ο ψηλός.

Βρισκόταν σε μια δημόσια τουαλέτα. Σε ένα αεροδρόμιο. Είχε κατέβει από την πτήση των 3.05 μ.μ. από το Σικάγο. Κατουριόταν, όμως ένας μεγάλος άντρας με χαβανέζικο πουκάμισο είχε καταλάβει τη θέση στον διάδρομο και του Γουίλ δεν του έκανε καρδιά να τον ξυπνήσει. Στην αρχή, η τουαλέτα έμοιαζε να είναι κλειστή για καθάρισμα, αλλά ο επιστάτης είχε βγάλει την ταμπέλα και ο Γουίλ είχε τρέξει πανευτυχής προς τα εκεί. Είχε φτάσει στο ουρητήριο, είχε κατεβάσει το φερμουάρ του και είχε ανακουφιστεί.

Η πόρτα είχε ανοίξει. Ένας ψηλός με μπεζ παλτό είχε μπει μέσα. Υπήρχαν μισή ντουζίνα ελεύθερα ουρητήρια, με τον Γουίλ να βρίσκεται στη μία άκρη, αλλά ο άντρας είχε διαλέξει το διπλανό του. Πέρασαν μερικές στιγμές και ο ψηλός δεν κατουρούσε. Ο Γουίλ, αδειάζοντας την κύστη του με μεγάλη πίεση, αισθάνθηκε μια σουβλιά συμπόνιας. Είχε βρεθεί στη θέση του. Η πόρτα είχε ξανανοίξει. Μπήκε ένας δεύτερος άντρας και κλείδωσε την πόρτα.

Ο Γουίλ είχε κουμπώσει το παντελόνι του. Κοίταξε τον διπλανό του και σκέφτηκε –εκ των υστέρων, αυτό ήταν μάλλον αστείο– πως, ό,τι και να συνέβαινε εκεί πέρα, όποιο κίνδυνο κι αν υπονοούσε ο άντρας που έμπαινε στην τουαλέτα και την κλείδωνε, τουλάχιστον ο Γουίλ είχε μαζί του τον ψηλό. Ήταν τουλάχιστον δύο απέναντι σε έναν. Μετά όμως συνειδητοποίησε ότι τα μάτια του Άντρα με την Ντροπαλή Κύστη ήταν ήρεμα και νηφάλια και, για την ακρίβεια, μάλλον όμορφα, ωστόσο το σημαντικό ήταν ότι ήταν ήρεμα, όπως λέμε *ψύχραιμα*, και ο Άντρας με την Ντροπαλή Κύστη τον είχε αρπάξει απ’ το κεφάλι και τον είχε πετάξει πάνω στον τοίχο.

Ύστερα ήρθε ο πόνος και οι ερωτήσεις.

«Πρέπει να σκουπίσουμε το αίμα απ’ τα μαλλιά του», είπε ο κοντός και επιτέθηκε στο πρόσωπο του Γουίλ με χαρτομάντιλα. «Τα μάτια του δείχνουν χάλια».

«Αν φτάσουν τόσο κοντά ώστε να δουν τα μάτια του, θα έχουμε μεγαλύτερα προβλήματα». Ο ψηλός σκούπιζε τα χέρια του με ένα άσπρο πανάκι, τρίβοντας επιμελώς κάθε δάχτυλο. Ήταν αδύνατος και μελαχρινός και πλέον ο Γουίλ δεν έβρισκε τα μάτια του τόσο όμορφα. Τα ένιωθε μάλλον ψυχρά και άψυχα. Λες κι αυτά τα μάτια μπορούσαν να δουν ατάραχα τα πιο φριχτά πράγματα. «Λοιπόν, Γουίλ, είσαι καλά; Μπορείς να περπατήσεις; Να μιλήσεις;»

«Άντε γμήηησου», είπε. Τα λόγια δεν βγήκαν όπως είχε φανταστεί. Το κεφάλι του γύριζε.

«Ωραία», είπε ο ψηλός. «Λοιπόν, άκου τι θα γίνει. Πρέπει να την κοπανήσουμε απ’ αυτό το αεροδρόμιο όσο το δυνατόν πιο γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα. Θέλω να συνεργαστείς μαζί μας. Αν δεν το κάνεις, θα σου κάνω τη ζωή δύσκολη. Όχι επειδή έχω κάτι συγκεκριμένο εναντίον σου, αλλά επειδή θέλω να έχεις κίνητρο. Καταλαβαίνεις;»

«Δεν είμαι...». Έψαξε τη λέξη. *Λεφτάς; Ματωμένος; Κανένας. Είμαι μαραγκός. Φτιάχνω πατώματα. Μπαλκόνια. Πέργολες.*

«Ναι, γι’ αυτό ακριβώς είσαι εδώ. Επειδή οι πέργολες σου είναι ασύγκριτες! Άσε τα σάπια. Ξέρουμε ποιος είσαι. Κι εκείνοι

ξέρουν ποιος είσαι και είναι εδώ, οπότε ας τσακιστούμε να φύγουμε όσο προλαβαίνουμε».

Κοντοστάθηκε μια στιγμή ψάχνοντας τα λόγια του. Αισθάνόταν ότι θα είχε μόνο μία ευκαιρία. «Με λένε Γουίλ Παρκ. Είμαι μαραγκός. Με περιμένει έξω η κοπέλα μου. Δεν ξέρω ποιος νομίζετε ότι είμαι ή γιατί μου χώσατε ένα... ένα μαραφέτι στο μάτι, αλλά είμαι ένα τίποτα. Σας ορκίζομαι ότι είμαι ένα τίποτα».

Ο κοντός, που όλη την ώρα μάζευε τα εργαλεία σε ένα καφέ σακίδιο, πέρασε την τσάντα στον ώμο του και κοίταξε κατάματα τον Γουίλ. Είχε αραιά μαλλιά και ανήσυχα φρύδια. Κανονικά, ο Γουίλ θα τον περνούσε για λογιστή.

«Κοιτάχτε», είπε ο Γουίλ. «Θα μπω σε μια τουαλέτα και θα κλείσω την πόρτα. Ένα εικοσάλεπτο. Θα κάτσω εκεί μέσα ένα εικοσάλεπτο. Και θα είναι σαν να μη συναντηθήκαμε ποτέ».

Ο κοντός έριξε μια ματιά στον ψηλό.

«Δεν είμαι αυτός που ψάχνετε», είπε ο Γουίλ. «Δεν είμαι αυτός που ψάχνετε».

«Το πρόβλημα μ' αυτό το σχέδιο, Γουίλ», απάντησε ο ψηλός, «είναι ότι, αν μείνεις εδώ πέρα, σε ένα εικοσάλεπτο θα είσαι νεκρός. Και αν πας να βρεις τη φίλη σου, την οποία με λύπη μου σε ενημερώνω ότι δεν μπορείς πλέον να εμπιστευτείς, και πάλι θα καταλήξεις νεκρός. Αν κάνεις οτιδήποτε άλλο από το να έρθεις μαζί μας τώρα, γρήγορα και αθόρυβα, και πάλι, φοβάμαι, θα καταλήξεις νεκρός. Ίσως φαίνεται απίθανο, αλλά είμαστε οι μόνοι που μπορούν να σε σώσουν». Τα μάτια του έψαξαν τα μάτια του Γουίλ. «Βλέπω, ωστόσο, ότι όλα αυτά δεν σου φαίνονται πολύ πειστικά, οπότε θα μου επιτρέψεις μια πιο άμεση προσέγγιση». Άνοιξε το πανωφόρι του. Δεμένη στη μέση του, μέσα σε μια θήκη με την κάννη προς τα κάτω, βρισκόταν μια κοντόκανη καραμπίνα. Ήταν παράλογο, αφού βρισκόταν σε αεροδρόμιο. «Έλα μαζί μας ή θα σε κάνω σουρωτήρι».

«Εντάξει», είπε ο Γουίλ. «Πείστηκα. Θα συνεργαστώ». Το σημαντικό ήταν να βγούνε απ' την τουαλέτα. Το αεροδρόμιο ήταν γεμάτο σεκιουριτάδες. Έξω, μια σπρωξιά, μια κραυγή, λίγο τρέξιμο – θα ξέφευγε.

«Μπα», είπε ο κοντός.

«Ναι», συμφώνησε ο ψηλός. «Το βλέπω. Κάν' του την ένεση».

Μια πόρτα άνοιξε. Απ' την άλλη πλευρά, ήταν ένας κόσμος ξεθωριασμένος και βουβός. Λες και κάτι είχε κολλήσει στα αυτιά του Γουίλ, και στα μάτια του, ίσως και στο μυαλό του. Τίναξε το κεφάλι του για να το διώξει, αλλά ο κόσμος σκοτείνιασε και θύμωσε και δεν μπορούσε να μείνει όρθιος. Δεν του άρεσε του κόσμου να τον ταρακουνάνε. Το κατάλαβε. Δεν θα το ξανάκανε. Αισθάνθηκε τα πόδια του να γλιστράνε πάνω σε αόρατα πατίνια κι έκανε να στηριχτεί σε έναν τοίχο. Ο τοίχος βλαστήμησε και έμπηξε τα δάχτυλά του στο μπράτσο του – μάλλον δεν ήταν τοίχος. Μάλλον ήταν άνθρωπος.

«Του έδωσες μεγάλη δόση», είπε ο άνθρωπος.

«Κάλλιο γαϊδουρόδενο», απάντησε ο άλλος. Ήταν κακοί άνθρωποι, θυμήθηκε ο Γουίλ. Τον είχαν απαγάγει. Ένωσε οργή γι' αυτό. Μια οργή, όμως, σχεδόν θεωρητική, σαν να έπαιρνε θέση επί της αρχής. Προσπάθησε να ισοροπήσει πάνω στα αόρατα πατίνια του.

«Γαμώτο!» μουρμούρισε ο άνθρωπος, ο ψηλός με τα ήρεμα μάτια. Ο Γουίλ δεν τον γούσταρε αυτόν. Είχε ξεχάσει γιατί. Όχι. Θυμόταν. Δεν τον γούσταρε εξαιτίας της απαγωγής. «Περπάτα».

Περπάτησε, χολωμένος. Στο μυαλό του υπήρχαν σημαντικές πληροφορίες, αλλά δεν μπορούσε να τις βρει. Τα πάντα κινούνταν. Ένα κύμα αερανθρώπων τον κύκλωσε. Ο καθένας κάπου πήγαινε. Κι ο Γουίλ κάπου πήγαινε. Να συναντήσει κάποιον. Στα αριστερά του τιτίβισε ένα πουλί. Ή ένα τηλέφωνο. Ο κοντός λοξοκοίταξε μια οθόνη. «Μπότα».

«Πού;»

«Στις Αφίξεις Εσωτερικού. Ευθεία μπροστά». Ο Γουίλ βρήκε την ιδέα διασκεδαστική: μια μπότα να περιφέρεται μες στο αεροδρόμιο. «Ξέρουμε καμιά Μπότα;»

«Ναι. Μια κοπέλα. Καινούργια».

«Γαμώτο», είπε ο κοντός. «Μου τη δίνει να σκοτώνω γυναίκες».

«Θα το συνηθίσεις», είπε ο ψηλός.

Πέρασε ένα νεαρό ζευγάρι που κρατιόνταν χέρι χέρι. Εραστής. Η ιδέα έμοιαζε οικεία. «Από δω», είπε ο ψηλός, σπρώχνοντας τον Γουίλ σε ένα βιβλιοπωλείο. Έπεσε μούρη με μούρη με ένα ράφι που έγραφε ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ. Τα πόδια του Γουίλ γλιστρούσαν ακόμα. Σήκωσε ένα χέρι για να στηριχτεί και ένιωσε έντονο πόνο.

«Πρόβλημα;»

«Ίσως τίποτα», μουρμούρισε ο ψηλός, «Ίσως η Μπότα. Αυτή που περνάει πίσω μας, με το γαλάζιο καλοκαιρινό φόρεμα».

Πάνω στα ιλουστρασιόν εξώφυλλα γυάλισε μια αντανάκλαση. Ο Γουίλ προσπαθούσε να καταλάβει τι τον είχε τρυπήσει. Ήταν ένα σύρμα που εξείχε από την ταμπέλα ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ. Το ενδιαφέρον ήταν ότι το τρύπημα απ' το σύρμα διέλυε την ομίχλη στο κεφάλι του.

«Το πιο πολυσύχναστο μέρος σε κάθε μαγαζί είναι πάντα οι νέες κυκλοφορίες», είπε ο ψηλός. «Αυτές τραβάνε τους ανθρώπους. Όχι οι καλύτερες. Οι καινούργιες. Γιατί λες ότι συμβαίνει αυτό, Γουίλ;»

Ο Γουίλ τρυπήθηκε με το σύρμα. Το έκανε διστακτικά και δεν ένιωσε σχεδόν τίποτα. Δοκίμασε ξανά. Πιο δυνατά. Αυτή τη φορά, μια ριπή πόνου κατέκλυσε το μυαλό του. Θυμήθηκε βελόνες και ερωτήσεις. Η κοπέλα του, η Σεσίλια, τον περίμενε στην είσοδο μέσα σε ένα άσπρο τζιπ. Λογικά θα είχε παρκάρει στο πάρκινγκ μικρής διάρκειας· το είχαν σχεδιάσει προσεκτικά. Κι εκείνος είχε αργήσει εξαιτίας αυτών των τύπων.

«Είμαστε εντάξει, νομίζω», είπε ο κοντός.

«Σιγουρέψου». Ο κοντός απομακρύνθηκε. «Λοιπόν, Γουίλ», είπε ο ψηλός. «Σε λίγο, θα διασχίσουμε την αίθουσα και θα κατέβουμε κάτι σκάλες. Θα περάσουμε μερικά επιβατικά αεροπλάνα και θα επιβιβαστούμε σε ένα ωραίο και άνετο δωδεκαθέσιο. Θα έχει φαΐ. Και ποτά, αν διψάς». Ο ψηλός τον κοίταξε. «Με παρακολουθείς;»

Ο Γουίλ άρπαξε τον άντρα απ' τα μούτρα. Δεν είχε σχεδιάσει τι θα έκανε μετά κι έτσι κατέληξε απλώς να τον κρατάει απ' το

κεφάλι, τρεκλίζοντας προς τα πίσω, μέχρι που σκόνταψε πάνω σε μια χαρτονένια προθήκη. Σωριάστηκαν στο πάτωμα, σχηματίζοντας μια άμορφη μάζα από μπεζ καμπαρντίνα και σκόρπια βιβλία. Τρέξε, σκέφτηκε ο Γουίλ, και, ναι, ήταν καλή ιδέα. Στάθηκε στα πόδια του και έτρεξε προς την έξοδο. Στην τζαμαρία είδε έναν άντρα με τρελαμένο βλέμμα και συνειδητοποίησε ότι ήταν ο ίδιος. Άκουσε κραυγές και τρομαγμένες φωνές, ίσως τον ψηλό να σηκώνεται, τον ψηλό που, όπως θυμόταν τώρα ο Γουίλ, είχε μια *καραμπίνα*, κάτι που δεν είναι απ' αυτά που σου διαφεύγουν.

Βούτηξε τρεκλίζοντας σε έναν ωκεανό γεμάτο φωτεινά, τρομαγμένα πρόσωπα και ανοιχτά στόματα. Δυσκολευόταν να θυμηθεί τι έκανε. Τα πόδια του τον απειλούσαν με ανταρσία, αλλά η κίνηση του έκανε καλό, τον βοηθούσε να καθαρίσει το κεφάλι του. Είδε μπροστά του κυλιόμενες σκάλες και έτρεξε προς τα εκεί. Η πλάτη του φώναζε ότι ανά πάσα στιγμή κινδύνευε να γεμίσει σκάγια, αλλά οι αεράνθρωποι του άνοιγαν ευγενικά δρόμο, *πηδώντας* σχεδόν στο πλάι. Ήταν ευγνώμων γ' αυτό. Έφτασε στις σκάλες, αλλά τα πατίνια στα πόδια του συνέχισαν να γλιστράνε και σωριάστηκε φαρδύς πλατύς στο δάπεδο. Το ταβάνι κουνιόταν αργά. Η ψευδοροφή ήταν βρόμικη. Ήταν εντελώς αηδιαστική.

Ανακάθισε και θυμήθηκε τη Σεσίλια. Και την *καραμπίνα*. Και, με την ευκαιρία, πού στο καλό ήταν η ασφάλεια; Πού είχαν χαθεί όλοι οι σεκιουριτάδες; Στο κάτω κάτω βρισκόταν σε αεροδρόμιο. Σε *αεροδρόμιο*. Άρπαξε την κουπαστή, θέλοντας να σηκωθεί για να ψάξει για σεκιουριτάδες, αλλά τα γόνατά του δεν τον υπάκουσαν και κουτρουβαλιάστηκε μέχρι κάτω. Μέλη του σώματός του τηλεγράφησαν τις διαμαρτυρίες τους από μακρινά μέρη. Σηκώθηκε. Ιδρώτας έσταζε στα μάτια του. Σαν να μην του έφτανε το θολωμένο του μυαλό, έβλεπε και θολά. Διέκρινε όμως φως, που σήμαινε έξοδος, που σήμαινε *Σεσίλια* κι έτσι άρχισε να τρέχει. Κάποιος φώναξε. Το φως μεγάλωσε. Παγωμένος αέρας τον κύκλωσε, σαν να είχε βουτήξει σε μια βουνίσια λίμνη. Ρούφηξε τον αέρα βαθιά στους πνεύμονές του. Είδε χιόνι. Χιόνιζε. Οι νιφάδες έμοιαζαν με μικρά αστεράκια.

«Βοήθεια, ένας τύπος με καραμπίνα», είπε σε έναν άντρα που έμοιαζε με μπάτσο, αλλά, όταν το καλοσκέφτηκε, ήταν μάλλον ο υπεύθυνος για την κίνηση των ταξί. Πορτοκαλί λεωφορεία. Πάρκινγκ. Το πάρκινγκ μικρής διάρκειας ήταν λίγο πιο κει. Παραλίγο να πέσει πάνω σε μια οικογένεια με φορτωμένα καρότσια. Ο άντρας έκανε να τον αρπάξει απ' το μπουφάν, αλλά εκείνος συνέχισε να τρέχει. Και τώρα το τρέξιμο άρχιζε να βγάζει νόημα. Σιγά σιγά θυμόταν πώς να συντονίζει τα διάφορα μέρη του σώματός του. Έριξε μια ματιά πίσω του κι ένας στύλος έπεσε πάνω του.

Κατάπιε αίμα. Κάποιος τον ρώτησε αν ήταν καλά. Ένας πιτσιρικάς, βγάζοντας τα ακουστικά απ' την αφάνα του. Ο Γουίλ τον κοίταξε. Δεν κατάλαβε την ερώτηση. Είχε πέσει πάνω σε ένα στύλο και όλες οι σκέψεις του είχαν χυθεί έξω απ' το κεφάλι του. Έψαξε να τις βρει και πέτυχε τη Σεσίλια. Σηκώθηκε σαν ναυάγιο απ' τον βυθό της θάλασσας, έσπρωξε τον πιτσιρικά και κάλπασε, ενώ εκείνος τον έλουζε με βρισιές. Εντέλει το είδε. Το αυτοκίνητο της Σεσίλια, ένα λευκό φρούριο με ρόδες κι ένα αυτοκόλλητο που έλεγε ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ, Ο ΤΟΠΟΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ κολλημένο στο παρμπρίζ. Τα βήματά του οδηγούσε τώρα η χαρά. Άνοιξε την πόρτα και σωριάστηκε στο κάθισμα. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε υπάρξει τόσο περήφανος για τον εαυτό του. «Τα κατάφερα», πέταξε λαχανιασμένος. Έκλεισε τα μάτια.

«Γουίλ;»

Κοίταξε τη Σεσίλια. «Τι;» Άρχισε να αισθάνεται άβολα, γιατί το πρόσωπό της ήταν περίεργο. Κι ύστερα το συνειδητοποίησε, μέσα σε ένα χείμαρρο τρόμου που ξεκίναγε από κάποιο άγνωστο μέρος και κατέληγε στους όρχεις του: δεν έπρεπε να είναι εκεί. Δεν έπρεπε να είχε οδηγήσει τους τύπους με τα όπλα στην κοπέλα του. Ήταν τελείως ηλίθιο. Εξοργίστηκε με τον εαυτό του. Κι έπειτα αισθάνθηκε μεγάλη απογοήτευση, γιατί είχε δυσκολευτεί τόσο να φτάσει μέχρι εκεί και τώρα έπρεπε ν' αρχίσει πάλι να τρέχει.

«Τι τρέχει, Γουίλ;» Τον άγγιξαν τα δάχτυλά της. «Άνοιξε η

μύτη σου». Στο μέτωπό της είχε μια μικροσκοπική ρυτίδα που την ήξερε πολύ καλά και δεν ήθελε με τίποτα να την ξαναχάσει.

«Έπεσα πάνω σε έναν στύλο». Έψαξε το χερούλι. Όσο καθόταν εκεί πέρα, τόσο τον κύκλωνε η ομίχλη.

«Περίμενε! Πού πας;»

«Μακριά. Πρέπει να...»

«Κάτσε εδώ».

«Πρέπει να φύγω».

«Τότε, θα σε πάω εγώ! Κάτσε κάτω!»

Να μια ιδέα. Να οδηγήσουν. «Ναι».

«Θα μείνεις, αν ξεκινήσω;»

«Ναι».

Έκανε να βάλει μπροστά. «Εντάξει. Απλά... μείνε εδώ. Θα σε πάω σε κανένα νοσοκομείο. Εντάξει;»

«Ναι». Ανακουφίστηκε. Ένα μεγάλο βάρος έπεσε πάνω στο κορμί του. Αναρωτήθηκε αν πείραζε να λιποθυμήσει. Δεν ήταν πια στο χέρι του. Η Σεσίλια θα τον πήγαινε σε κάποιο ασφαλές μέρος. Το αμάξι της ήταν κανονικό τανκ. Παλιότερα το κορόιδευε, γιατί αυτό ήταν τεράστιο κι εκείνη τόσο μικροκαμωμένη. Ήταν όμως το ίδιο επιθετική με το αμάξι της. Αλλά τώρα αυτό θα τους έσωζε. Δεν πείραζε να κλείσει τα μάτια του για μια στιγμή.

Όταν τα ξανάνοιξε, η Σεσίλια τον κοιτούσε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Αισθανόταν ότι είχε αποκοιμηθεί. «Γιατί...;» Ανακάθισε.

«Σσσς».

«Κινούμαστε;» Δεν κινούνταν. «Γιατί δεν κινούμαστε;»

«Κάτσε κάτω, μέχρι να έρθουν», είπε η Σεσίλια. «Αυτό έχει σημασία».

Στριφογύρισε στη θέση του. Το τζάμι ήταν θολωμένο. Δεν μπορούσε να δει έξω. «Σεσίλια. Ξεκίνα. Τώρα».

Στερέωσε ένα τσουλούφι πίσω απ' το αυτί της, όπως έκανε όποτε θυμόταν κάτι. Την έβλεπε καμιά φορά να μιλάει με κάποιον στην άλλη άκρη του δωματίου και ήξερε ότι αφηγούνταν μία ανάμνηση. «Θυμάσαι τη μέρα που γνώρισες τους γονείς

μου; Είχες φρικόρει επειδή νόμιζες ότι θα αργούσαμε. Αλλά δεν αργήσαμε. Δεν αργήσαμε, Γουίλ».

Καθάρισε τους υδρατμούς απ' το τζάμι. Έξω είδε άνδρες με καφέ κοστούμια να τρέχουν προς το μέρος του. «Ξεκίνα! Σιλ! Ξεκίνα!»

«Είναι όπως τότε», είπε. «Όλα θα πάνε καλά».

Ρίχτηκε προς το μέρος της, ψηλαφώντας τη μίζα. «Πού είναι τα κλειδιά;»

«Δεν τα 'χω».

«Τι;»

«Δεν τα 'χω πια». Έβαλε ένα χέρι στον μηρό του. «Απλά κάτσε μαζί μου ένα λεπτό. Δεν είναι πανέμορφο το χιόνι;»

«Σιλ», είπε. «Σιλ».

Χέρια τον άρπαξαν. Πάλεψε με τα χέρια, αλλά μάταια. Τα χέρια τον τράβηξαν έξω στο κρύο. Άρχισε να ρίχνει γροθιές στα τυφλά, μέχρι που κάτι σκληρό εξερράγη στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Ύστερα βρέθηκε να τον κουβαλάνε φαρδιές πλάτες. Φαίνεται ότι στο μεταξύ είχε περάσει κάποια ώρα, γιατί είχε σκοτεινιάσει. Πόνος σφυροκοπούσε το κεφάλι του κατά κύματα. Είδε ασφαλτο και την ουρά ενός παλτού να ανεμίζει. «Γαμώτο», είπε κάποιος, εκνευρισμένος. «Ξέχνα το αεροπλάνο. Δεν μπορούν να μας περιμένουν άλλο».

«Ξέχνα το αεροπλάνο; Και μετά τι;»

«Απ' την πίσω μεριά αυτών των κτιρίων υπάρχει ένα δρομάκι πυροπροστασίας που θα μας βγάλει στον αυτοκινητόδρομο».

«Τι; Με αμάξι; Με δουλεύεις; Θα κλείσουν τον αυτοκινητόδρομο».

«Όχι αν βιαστούμε».

«Αν βιαστ...», είπε ο πιο κοντός. «Μας γάμησες! Μας γάμησες επειδή δεν ήθελες να φύγουμε όταν σου έλεγα».

«Σσσς», έκανε ο ψηλός. Σταμάτησαν. Ο άνεμος φύσηξε για λίγο. Έπειτα τρέξιμο, ο Γουίλ άκουσε τον ήχο μιας μηχανής, ένα αυτοκίνητο να σταματάει. «Βγες έξω, ρε!» ακούστηκε να λέει ο ψηλός και κάποιος έσπρωξε τον Γουίλ μέσα σε ένα μικρό όχημα. Ο κοντός μπήκε πίσω του. Απ' τον καθρέφτη ήταν

κρεμασμένη μια ντισκομπάλα. Μια σειρά λούτρινα ζωάκια με τεράστια μαύρα μάτια του χαμογελούσαν απ' το ταμπλό. Ένα γαλάζιο λαγουδάκι κρατούσε τη σημαία μιας χώρας που ο Γουίλ δεν αναγνώρισε. Σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να καρφώσει το κοντάρι της σημαίας στη μούρη κάποιου. Έκανε να το πιάσει, αλλά τον πρόλαβε ο κοντός. «Όχι», είπε, κατάσχοντας το λαγουδάκι.

Η μηχανή μούγκρισε. «Πώς πήγε με την κοπέλα σου, Γουίλ;», ρώτησε ο ψηλός. Έστριψε το αυτοκίνητο, περνώντας δίπλα από μια κολόνα που έγραφε D3. Ο Γουίλ κατάλαβε ότι η κολόνα ανήκε στο πάρκινγκ του αεροδρομίου. «Είσαι έτοιμος να δεχτείς ότι ξέρουμε τι κάνουμε;»

«Είναι λάθος», είπε ο κοντός. «Καλύτερα πεζοί».

«Το αμάξι είναι μια χαρά».

«Όχι, δεν είναι. Τίποτα δεν είναι μια χαρά». Στα πόδια του είχε ένα μικρό απειλητικό αυτόματο όπλο. Για κάποιον λόγο, ο Γουίλ δεν το είχε προσέξει. «Η Γουλφ μας είχε πάρει χαμπάρι εξαρχής. Τα ήξεραν όλα».

«Όχι, όχι».

«Η Μπροντέ...»

«Σκάσε».

«Η Μπροντέ μας γάμησε!», γρύλισε ο κοντός. «Μας γάμησε κανονικά κι εσύ δεν θες να το παραδεχτείς».

Ο ψηλός κατεύθυνε το αυτοκίνητο σε μια συστάδα με χαμηλά υπόστεγα και κτίρια που έμοιαζαν με αποθήκες. Καθώς πλησίαζαν, ο άνεμος δυνάμωσε, φτύνοντας πάγο μέσα απ' τις διόδους που έφτιαχναν οι τοίχοι των κτιρίων. Το αυτοκίνητο τραντάχτηκε. Σφηνωμένος ανάμεσα στους δύο άντρες, ο Γουίλ έπεφτε τότε πάνω στον έναν, τότε πάνω στον άλλον.

«Το αμάξι είναι για τα μπάζα», είπε ο κοντός.

Μια μικροσκοπική φιγούρα εμφανίστηκε μέσα απ' τη σκοτεινιά μπροστά τους. Μια κοπέλα, με γαλάζιο φόρεμα. Τα μαλλιά της ανέμιζαν στον αέρα, αλλά εκείνη στεκόταν τελείως ακίνητη.

Ο κοντός έσκυψε μπροστά. «Η Μπότα είναι αυτή;»

«Μάλλον».

«Χτύπα τη».

Η μηχανή έσκουξε. Η μορφή της κοπέλας άρχισε να μεγαλώνει στο παρμπρίζ. Ο Γουίλ είδε λουλούδια πάνω στο φόρεμά της. Κίτρινα λουλούδια.

«Χτύπα τη!»

«Γαμώτο!» είπε ο ψηλός, σχεδόν χωρίς να ακουστεί, και το αυτοκίνητο άρχισε να τσιρίζει. Ο κόσμος άρχισε να στρίβει. Ένα βάρος έσπρωξε τον Γουίλ στο πλάι. Πράγματα πετάχτηκαν έξω απ' το τζάμι. Ένα πλάσμα, ένα τέρας με φλογισμένα μάτια και ασημένια δόντια, έπεσε πάνω τους. Το αυτοκίνητο λύγισε και στροβιλίστηκε. Τα δόντια ήταν προφυλακτήρας, συνειδητοποίησε ο Γουίλ, και τα μάτια φώτα, γιατί το πλάσμα αυτό ήταν ένα αμάξι. Κατάπιε τη μούρη του τζιπ και μούγκρισε και τραντάχτηκε κι έπεσε πάνω στον τοίχο. Ο Γουίλ έβαλε τα χέρια του στο κεφάλι γιατί τα πάντα έσπαζαν.

Άκουσε βογκητά. Ανακατωσούρα. Τριγμούς από τη μηχανή που κρύνε. Σήκωσε το κεφάλι του. Είδε τα παπούτσια του ψηλού να εξαφανίζονται μέσα από μια τρύπα, εκεί που πριν ήταν το παρμπρίζ. Ο κοντός πασπάτευε το χερούλι της πόρτας, αλλά ο Γουίλ κατάλαβε ότι τα χέρια του μετά βίας τον υπάκουαν. Το εσωτερικό του αυτοκινήτου είχε πάρει παράξενο σχήμα. Προσπάθησε να ξεφορτωθεί κάτι απ' τον ώμο του, αλλά ήταν η οροφή του αμαξιού.

Η πόρτα του κοντού έτριξε και κόλλησε. Ο ψηλός εμφανίστηκε απέξω και την άνοιξε. Ο κοντός σύρθηκε έξω και κοίταξε πίσω τον Γουίλ. «Έλα».

Ο Γουίλ έγνεψε όχι.

Ο κοντός του ψιθύρισε μια βρισιά. Απομακρύνθηκε και μπροστά στον Γουίλ εμφανίστηκε το πρόσωπο του ψηλού. «Ει, Γουίλ. Γουίλ. Ρίξε μια ματιά στα δεξιά σου. Κάνε λίγο μπροστά. Αυτό είναι. Βλέπεις;»

Το πλαϊνό τζάμι έμοιαζε με σκισμένο ιστό αράχνης, αλλά έξω απ' αυτό μπορούσε να δει το όχημα που τους είχε επιτεθεί. Ήταν ένα λευκό τζιπ. Η μούρη του είχε σφηνωθεί στον τοίχο.

Ατμοί έβγαιναν από τους στραβωμένους τροχούς του. Το αυτοκόλλητο στο πίσω τζάμι έγραφε: BIPTZINIA, Ο ΤΟΠΟΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ.

«Η κοπέλα σου μόλις προσπάθησε να μας σκοτώσει, Γουίλ. Έριξε το αμάξι της πάνω μας. Και δεν ξέρω αν μπορείς να δεις από εκεί, αλλά δεν σκέφτηκε καν να βάλει τη ζώνη της. Τόσο αποφασισμένη ήταν. Και τώρα είναι νεκρή».

«Όχι», είπε ο Γουίλ.

«Ναι. Και τώρα πρέπει να βγεις από το αυτοκίνητο, γιατί θα 'ρθούν κι άλλοι από δαύτους. Πάντα υπάρχουν κι άλλοι».

Βγήκε από το αυτοκίνητο. Σκόπευε να τον χτυπήσει στο σαγόνι, να τον ξαπλώσει κάτω και ίσως να τον στραγγαλίσει, να δει τα μάτια του να σκοτεινιάζουν, ωστόσο κάτι του κρατούσε τα χέρια. Μέχρι να καταλάβει ότι ο κοντός του έδενε τα χέρια με πλαστικό σύρμα, ήταν ήδη αργά. Ο ψηλός τον έσπρωξε. «Περπάτα».

«Όχι! Όχι! Σεσίλια!»

«Είναι νεκρή», είπε ο ψηλός. «Προχώρα πιο γρήγορα».

«Θα σε σκοτώσω», είπε ο Γουίλ.

Ο κοντός έτρεξε μπροστά, κρατώντας το αυτόματό του. Γύριζε το κεφάλι του δεξιά αριστερά. Μάλλον έψαχνε εκείνη την κοπέλα, που την είχαν πει Μπότα. Την κοπέλα που στεκόταν λες και ήταν καρφωμένη στην άσφαλο, λες και μπορούσε να τα βάλει με ένα αυτοκίνητο. «Βανάκι στο υπόστεγο τρία», είπε ο κοντός. «Μπορεί να 'χει μέσα τα κλειδιά».

Πλησίασαν μερικοί άντρες με κράνη και φόρμες εργασίας. Ο κοντός τους φώναξε να ξαπλώσουν στο έδαφος και να μείνουν ακίνητοι. Ο ψηλός άνοιξε την πόρτα ενός άσπρου βαν και έσπρωξε μέσα τον Γουίλ. Ο Γουίλ κυλίστηκε στο πάτωμα του αυτοκινήτου για να είναι έτοιμος, όταν θα τον ακολουθούσε ο ψηλός, να του χώσει μια κλωτσιά και να τον κάνει να καταπιεί τα δόντια του. Όμως το βλέμμα του έπιασε μια γαλάζια φιγούρα στον πλαϊνό καθρέφτη. Την κοίταξε προσεκτικά. Κάτι γαλάζιο είχε σφηνωθεί κάτω από ένα βυτιοφόρο. Ένα γαλάζιο φόρεμα.

Η πλαϊνή πόρτα του βαν άνοιξε και μπήκε ο κοντός. Κοίταξε τον Γουίλ. «Τι είναι;»

Ο Γουίλ δεν είπε τίποτα. Ο ψηλός έβαλε μπροστά. Είχε γλιστρήσει μες στο βαν, χωρίς να τον αντιληφθεί ο Γουίλ.

«Περίμενε», είπε ο κοντός. «Κάτι είδες».

Ο ψηλός του έριξε μια ματιά. «Αλήθεια;»

«Όχι», είπε ο Γουίλ.

«Σκατά», είπε ο κοντός και πήδηξε έξω απ' το βαν. Ο Γουίλ άκουσε τα βήματά του έξω. Δεν ήθελε να κοιτάξει τον πλαϊνό καθρέφτη, γιατί τον παρακολουθούσε ο ψηλός, αλλά έριξε μόνο μια ματιά και δεν είδε τίποτα. Πέρασαν μερικά λεπτά. Ακούστηκε ένας θόρυβος. Η κοπέλα με το γαλάζιο φόρεμα όρμηξε δίπλα απ' το παράθυρο του Γουίλ, τρομάζοντάς τον. Τα ξανθά μαλλιά της ανέμιζαν. Κι ύστερα ακούστηκαν απανωτοί πυροβολισμοί. Η κοπέλα έπεσε άψυχη στο τσιμέντο.

«Μην κουνηθείς», είπε ο ψηλός στον Γουίλ.

Ο κοντός πλησίασε στο βαν και τους κοίταξε. Η κάννη του όπλου του κάπνιζε. Κοίταξε την κοπέλα και ξέσπασε σε γέλια. «Την έφαγα!»

Ο Γουίλ μπορούσε να δει τα μάτια της. Ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα, με τα μαλλιά σκόρπια πάνω στο πρόσωπό της, αλλά μπορούσε να δει ότι τα μάτια της είχαν το ίδιο γαλάζιο χρώμα με το φόρεμά της. Σκούρο αίμα απλωνόταν σαν λίμνη στο τσιμέντο.

«Την έφαγα την καριόλα!» είπε ο κοντός. «Και γαμώ!»

Ο ψηλός μάρσαρε. «Πάμε να φύγουμε».

Ο κοντός έκανε μια χειρονομία: *Περίμενε*. Πλησίασε την κοπέλα, σημαδεύοντάς τη με το όπλο, λες και υπήρχε καμία πιθανότητα να ξανασηκωθεί. Εκείνη έμενε ακίνητη. Ο κοντός κοίταξε το βαν. Το πρόσωπό του φωτίστηκε. «Έχουμε μια ποιήτρια».

Τα μάτια της κοπέλας κινήθηκαν. Τα χείλη της μισάνοιξαν. «*Κόντρεξ χέλο σικ ρατράκ*», είπε – ή κάτι τέτοιο. «Αυτοκτόνησε!»

Ο κοντός έφερε την κάννη του πιστολιού του στο πηγούνι του και τράβηξε τη σκανδάλη. Το κεφάλι του τινάχτηκε πίσω. Ο ψηλός έδωσε μια κλωτσιά στην πόρτα του βαν, στήριξε την καρραμπίνα του στον ώμο και την άδειασε πάνω στην κοπέλα. Το κορμί της τραντάχτηκε. Ο ψηλός πλησίασε, άδειασε τον χρη-

LEXICON

σιμοποιημένο κάλυκα και πυροβόλησε ξανά. Ο αντίλαλος του πυροβολισμού ακούστηκε σε όλο το υπόστεγο.

Όταν ξαναμπήκε στο βαν ο ψηλός, ο Γουίλ είχε ήδη βγει ο μισός έξω. «Πίσω», είπε ο ψηλός. Τα μάτια του ήταν γεμάτα θάνατο και ο Γουίλ είδε ξεκάθαρα ότι τα λόγια του ήταν πλέον απόλυτα. Το κατάλαβαν και οι δύο. Ο Γουίλ ξαναμπήκε στο βαν. Με τα δεμένα χέρια του να πιέζουν την πλάτη του. Ο ψηλός έβαλε όπισθεν, απέφυγε τα δύο πτώματα και επιτάχυνε μες στη νύχτα. Δεν μιλούσε ούτε κοίταζε τον Γουίλ. Ο Γουίλ έβλεπε απελπισμένος κτίρια να περνούν: ίσως είχε μια ευκαιρία να το σκάσει, αλλά όχι πια.